

Digitaalitekniikka: Sen käyttö ja väärinkäyttö

Digital Technology: Its Use and Abuse

By Shaun Willcock

<https://www.biblebasedministries.co.uk/wp-content/uploads/2022/10/Digital-Technology-Use-and-Abuse.pdf>

Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin... jotka ostavat, niinkuin eivät saisi omanansa pitää ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niinkuin eivät sitä käyttäisi; sillä tämän maailman muoto on katoamassa” (1.Kor.7:29-31).

“...ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha” (1.Kor.7:29-31).

Elämme digitaaliaikaa ja meille on kerrottu, että se on hieno asia, joka muuttaa elämämme paremmaksi. Tämä on kuitenkin vain osittain totta. Vaikka siinä on varmasti monia myönteisiä puolia, on myös monia kielteisiä, jotka ovat hyvin vakavia ja mahdollisesti äärimmäisen vaarallisia hengelliselle hyvinvoinnillemme.

Tietokoneet, tabletit, älypuhelimet:

Ajan tuhlaaminen, lukemisen lannistaminen, keskittymisen tuhoaminen.

Tietokoneet ovat varmasti erittäin hyödyllisiä ja nykymaailmassa lähes välttämättömiä. Vaikka voimme käyttää tämän maailman laillisia asioita (kuten yllä olevassa tekstissä sanotaan), emme kuitenkaan saa väärinkäyttää niitä. Niin monet kristityt kuitenkin väärinkäyttävät näitä työkaluja. Ne voivat olla valtavia ajanhaaskaajia ja meidän on tarkoin hyödynnettävä aika, mutta monet syyllistyvät siihen, että tuhlaavat kallista aikaa niihin. Jos lukija on Jumalan lapsi, mutta tulee töistä kotiin ja hukkaa iltansa leikkimällä erilaisilla elektronisilla "leluillaan" tunti toisensa jälkeen ja illan jälkeen, on aika pysähtyä ja miettiä pitkään ja hartaasti, mitä oikein on tapahtumassa.

Monet kristityt lukivat ennen paljon, mutta on turvallista sanoa, että suurin osa tunnustavista kristityistä ei lue enää läheskään yhtä paljon, tai ei juuri lainkaan. Miksi näin on? He sanovat: "Minulla ei ole aikaa". Voi, mutta sinulla on, veli tai sisar: sinulla on! Kyse ei ole siitä, että sinulla ei ole aikaa, vaan pikemminkin siitä, ettet käytä sitä oikein. Tuhlaat sitä muihin asioihin - myös kannettavaan tietokoneeseen tai puhelimeen! Tulet kotiin ja sen sijaan, että ottaisit käteesi kirjan, joka sisältää tervettä oppia tai jonkun edesmenneen Herran palvelijan elämäkerran, surfaat netissä, katsot siellä elokuvia, tai pelaat mielettömiä, turhia, ehkä jopa syntisiä videopelejä.

Lukeminen laiminlyödään nyt sähköisten ajanhaaskaajien hyväksi.

Lisäksi monilla uskovilla, joilla oli ennen paljon aikaa perheelle ja ystäville, on nyt niin vähän aikaa. Miksi? Jälleen monien kohdalla syynä on heidän orjallinen riippuvuutensa elektronisista "leluistaan". Ennen he opettivat lapsilleen Raamattua ja lukivat heille iltasadun, mutta hyvin harva tekee niin enää. Tuntuu siltä, että siitä on jo ikuisuus, kun perheillä oli tapana istua yhdessä olohuoneissaan ja nauttia rauhallisista illoista; mutta televisio tuhosi nuo perheajat vuosikymmeniä sitten ja kannettavat tietokoneet, tabletit ja puhelimet ovat pahentaneet tilannetta suuresti.

Tietokoneet, puhelimet jne. voivat toki olla hyvinkin hyödyllisiä välineitä, mutta jos rakastamme niitä kohtuuttomasti, ne hallitsevat meitä, emmekä me niitä. Teknologian väärinkäyttö ja liikakäyttö on ongelma, ei itse teknologia. Raamattu kehottaa meitä [lunastamaan ajan](#). Jos näitä välineitä käytetään oikein ja laillisiin tarkoituksiin, ne voivat säästää aikaa; mutta jos ei, niin ne tuhlaavat sitä.

Elämässä on niin paljon muutakin kuin teknologiaa ja vempaimia! Herran kansalla on niin paljon tekemistä, eikä meidän pitäisi tuhlaa hetkeäkään siitä kallisarvoisesta ajasta, jonka Herra on meille uskonut. *"Sillä mikä on teidän elämänne? Savu te olette, joka hetkisen näkyy ja sitten haihtuu"* (Jk. 4:14). *"Meidän elinpäivämme ovat seitsemänkymmentä vuotta taikka enintään kahdeksankymmentä vuotta; ja parhaimmillaankin ne ovat vaiva ja turhuus, sillä ne kiitävät ohitse, niinkuin me lentäisimme pois. Opeta meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen"* (Ps. 90:10,12). Kuinka moni uskovainen katsoo taaksepäin elämänsä lähestyessä loppuaan ja sanoo: "Olisinpa viettänyt enemmän aikaa kannettavan tietokoneen tai puhelimen parissa"? Kun tulee aika kuolla, se, että eivät viettäneet enemmän aikaa "lelujensa" parissa, ei varmasti harmita heitä!

Mitä tulee siihen, miten nämä asiat vaikuttavat kykyyn lukea kunnolla ja keskittyä, niin seuraava on ote erinomaisesta artikkelista *The Dumbest Generation: Tech-Savvy, But Unable to Think* (Tyhmin sukupolvi: Tekniikassa taitava, mutta kykenemätön ajattelemaan:[1])

"Sähköisen yhteiskunnan puolustajat korostavat, että tekniikkaan perehtyneet ihmiset lukevat verkossa. He sanovat, että se on vain erilainen välittäjä kuin kirjat ja muut "vanhentuneet" laitteet, kuten sanoma- ja aikakauslehdet. Se on varmasti erilainen, mutta ei välttämättä parempi.

"Se voi olla vilkkuvien kuvien sokkelo, joka on suunniteltu visuaalisesti houkuttelevammaksi kuin sisällöllisesti. Keskittymistä yhteen kohteeseen tai artikkeliin ei suositella. Surffaajat saattavat

katsella useiden aiheiden otsikoita samalla, kun käyttävät iPhone'a tai muuta laitettaan monissa tehtävissä. Sähköinen media mahdollistaa lähes rajattoman määrän kuvia ja faktoja syvällisyyden ja keskittymisen kustannuksella.

"Aikoinaan lehtien ja kirjojen toimituksia hoitaneiden kirjoittajien on muutettava tyyliään radikaalisti verkkoyhteisöä varten. Sanamääriä on yleensä vähennettävä. Faktat karsitaan minimiin, samalla kun luovia kirjallisia vivahteita ja syvällistä ajattelua lannistetaan voimakkaasti.

"Miten siis kirjoittajat voivat kompensoida näin riudutetun sisällön? Kuvat ja värit - mitä enemmän, sitä parempi – ym. silmänruoka korvaavat syvällisen kirjoittamisen ja ajattelemisen.....

"Vaikka monet kirjat ovat saatavilla Kindlen ja verkon kautta, uusi teknologia estää tällaista lukemista. Kirjat on tarkoitettu omaksuttaviksi sellaiseen tahtiin, että niiden sisältöä ehtii ajatella ja pohtia. Tietokoneissa levoton tyyli ja alati läsnä olevat erikoistehosteet voivat olla ristiriidassa sen hiljaisen ja rauhallisen ajattelutavan kanssa, jota tarvitaan perinteisestä lukemisesta nauttimiseen."

Kyvyttömyys keskittyä pidemmän aikaa yhteen aiheeseen, lukea ja tutkia sitä huolellisesti, on aivan liian ilmeistä kaikkialla. Sen oireet näkyvät, kun yrittää nykyään keskustella kunnolla ihmisten kanssa. He eivät yksinkertaisesti pysty keskittymään. Heidän keskittymiskykynsä on lyhyt. Heidän mielensä hyppii jatkuvasti aiheesta toiseen. Heidän silmänsä paljastavat heidän mielensä: ne eivät ole koskaan paikoillaan, ne lentävät kohteesta toiseen, eivätkä ota mitään huomioon. He alkavat tuijottaa, kun jokin aihe kestää muutamaa minuuttia kauemmin ja häiriintyvät helposti pienistäkin asioista. Nämä ovat oireita tätä sukupolvea vaivaavasta hirvittävästä riippuvuudesta: he ovat riippuvaisia televisiosta, netissä surffaamisesta, puhelimesta, kirkkaiden kuvien ja huomiota herättävien otsikoiden nopeasta selaamisesta, mutta eivät koskaan pysähdy ottamaan kunnolla vastaan jotakin arvokasta ja ajattelemaan sitä.

Muut ovat havainneet samat vaarat. Nicholas Carr kirjassaan *The Shallows: What the Internet is Doing to Our Brains*, totesi, että internetissä lukeminen muuttaa olennaisesti aivojemme käyttötapoja. "Tekstien, valokuvien, videoiden, musiikin ja linkkien tulvan sekä tekstiviestien, sähköpostien, Facebook-päivitysten, twiittien, blogien ja RSS-syötteiden aiheuttamien jatkuvien keskeytysten vuoksi aivoimme ovat tottuneet lukaisemiseen, selaamiseen ja tiedon skannaamiseen..... Nyt useimmat meistä lukevat harvoin kirjoja, pitkiä esseitä tai artikkeleita, jotka auttaisivat meitä keskittymään ja olemaan itsetutkiskelevia ja pohtivia", Carr kirjoittaa. Hänen mukaansa meistä on tulossa enemmän kirjastonhoitajia - jotka pystyvät löytämään tietoa nopeasti ja erottamaan parhaat palat - kuin tutkijoita, jotka sulattavat ja tulkitsevat tietoa. Tämä keskittymisen puute haittaa pitkäkestoista muistiamme, mikä johtaa hänen mukaansa siihen, että

monet meistä tuntevat itsensä hajamielisiksi." "Olemme menettämässä aivan toisenlaisia henkisiä taitoja, sellaisia, jotka eivät vaadi keskittymisemme siirtämistä vaan keskittymisemme ylläpitämistä", Carr sanoi. "Mietiskely, itsetutkiskelu, pohdiskelu - niille ei ole tilaa eikä aikaa internetissä." "Jos kirjoittajat palvelevat yhteiskuntaa, joka on kroonisesti hajamielinen, he väistämättä välttelevät monimutkaisten, pitkäaikaista huomiota vaativien argumenttien kirjoittamista ja kirjoittavat sen sijaan tiivistettyjä, valmiiksi puraistuja tietopaloja, Carr ennustaa." [2]

Hän sanoi aivan oikein, että ihmisten pitäisi hidastaa vauhtia, sulkea internet ja harjoitella mietiskelyn, itsetutkiskelun ja pohdinnan taitoja. "Aivotutkimuksen perusteella on melko selvää, että jos et harjoittele tiettyjä kognitiivisia taitoja, menetät ne", hän sanoi. "Jos olet jatkuvasti hajamielinen, et ajattele samalla tavalla, kuin ajattelisit, jos olisit tarkkaavainen."

Kristitty: käytä digitaalitekniologiaa oikeutettuihin tarkoituksiin, kohtuullisesti ja tiukasti hallituissa aikarajoissa; nouse sitten ylös, kävele pois laitteidesi luota ja mene tekemään jotakin muuta!

Kysy itseltäsi: olenko kannettavan tietokoneeni tai puhelimeni isäntä? Vai isännöikö se minua?

Internet

Internet on hämmästyttävä asia. Se on yksi kaikkien aikojen suurimmista teknisistä keksinnöistä ja kristityt voivat hyödyntää tätä työkalua paljon. Avainsana on kuitenkin työkalu. Se voi olla välitön maailmanlaajuinen kirjasto käden ulottuvilla. Se voi olla niin monia hyödyllisiä asioita. Mutta se sisältää myös vaarojen maailman!

"Internet alkoi niin lupaavasti. Näin tehokas väline ihmisten yhdistämiseen muuttaisi maailmaa - toisi meidät kaikki lähemmäksi toisiamme. Rikollisuutta tai yksityisyyden loukkauksia ei juuri pelätty. Emme kuitenkaan tajunneet, miten helposti tämä sama teknologia voidaan kääntää hyvästä pahaan (eli käyttää aseena) olipa kyse sitten siitä, että hakkerit lamauttavat kokonaisen talouden aiheuttamalla suuria sähkökatkoksia, huijarit varastavat vanhusten säästöjä, pornografia leviää räjähdysmäisesti verkossa (vain klikkauksen päässä) tai hallitus vakoilee omia kansalaisiaan..... Näemme ilmeiset uhat, mutta harva meistä ajatteli koskaan, että sosiaalinen media voisi kehittää voiman muuttamaan yhteiskuntia, kulttuureja ja kokonaisia kansakuntia." [3]

Seuraavassa on joitakin internetin vaaroja uskoville:

Ensiksi, se on uhka asialliselle ajankäytölle. Kuinka helposti ja nopeasti se voi muuttua kaiken imeväksi ja ennenkuin huomaatkaan, olet käyttänyt tuntikausia kallisarvoista aikaasi joutilaana ja turhaan ruudun orjuudessa.

Toiseksi, se on suuren kiusauksen paikka. Reilusti yli puolet maailman internetin käytöstä tapahtuu pornografiaan pääsemiseksi. Porno aiheuttaa tuhoa kaikissa yhteiskunnissa.

Pornoteollisuus aiheuttaa myös hirvittävän fyysisen vaaran lapsille ja naisille. "Sosiaalinen media tuhoaa [sanoisimme "on tuhonnut"] miesten tavan ajatella naisista"[4], koska verkossa on helposti saatavilla pornosivustoja. Rajattomasti pornoa on saatavilla yhdellä klikkauksella. Massiivinen pornoteollisuus verkossa on johtanut naisten ja tyttöjen raiskausten ja murhien valtavaan lisääntymiseen. Valtavat määrät teini-ikäisiä ovat lähettäneet toisille seksuaalisesti vihjailevia tai alastonkuvia itsestään, joita sitten jaetaan verkossa, kommentoidaan, fotoshopataan ja kerätään seksuaalisten saalistajien toimesta, joita saalistaa verkossa juuri tätä tarkoitusta varten. He kohdistavat toimintansa nuoriin ja onnistuvat siinä hyvin.

"Yhdysvaltain ulkoministeriö arvioi, että Yhdysvalloissa kaupataan vuosittain 14 500-17 500 ihmistä. Heistä 75% on myyty jossakin vaiheessa verkossa. Näin se tapahtuu. Ihmiskauppiat maalittavat uhrinsa ensin chattihuoneiden kautta..... Ensinnäkin he katsovat profiileja ja valitsevat uhrinsa. Sitten he ottavat yhteyttä ja aloittavat kehumalla heitä tai luomalla valesuhteita luottamuksen saamiseksi. He saattavat tarjota uhreille mahdollisuuksia, jotka kuulostavat paremmilta kuin heidän nykyinen tilanteensa. Mutta tässä on hämmästyttävä todellisuus: Kun ihmiskauppias on saavuttanut luottamuksen, uhri joutuu usein ihmiskaupan uhriksi 24 tunnin sisällä. He liikkuvat nopeasti."[5]

Kolmanneksi, se on täynnä vääriä oppeja ja vääriä uskontoja. Tuntuu siltä, että tämän sanomisen pitäisi olla tarpeetonta, mutta valitettavasti näin ei ole: kaikki, mitä verkossa kutsutaan "kristityksi", ei ole todella kristillistä. Kaikki verkkosivustot eivät ole terveitä. Kaikki "faktat" eivät ole todella faktoja. On hämmästyttävää, kuinka hyväuskoisia ihmiset ovat. "Luin sen lehdestä, tai näin sen televisiossa, joten sen täytyy olla totta" on nyt muuttunut: "Luin sen netistä, joten sen täytyy olla totta". Mutta kuka tahansa, jolla on tietokone, voi luoda verkkosivuston! Heidän ei tarvitse tietää, mistä kirjoittavat. He voivat saada valheet kuulostamaan totuudelta. Vaikka sähköinen julkaiseminen on ollut valtava siunaus kristityille, kun he pyrkivät viemään evankeliumia maailmalle, sama ihme, joka on heille niin suuri siunaus, antaa myös kaikille muille mahdollisuuden julkaista mitä tahansa. Tämän seurauksena internet on tulvillaan uskonnollista roskaa.

Jo ennen internetiä ihmisten oli oltava harkitsevaisia, kun menivät yleiseen kirjastoon ja tutkivat mitä tahansa, sillä kaikki kirjat eivät ole samanarvoisia. Mutta näyttää siltä, että kun on kyse siitä, mitä verkossa on saatavilla, niin monet ihmiset - jopa ne, jotka tunnustavat olevansa kristittyjä - eivät osoita minkäänlaista arvostelukykä.

Neljänneksi, toinen internetin suuri vaara on se, että se voi helposti aiheuttaa tiedon ylikuormitusta. Internetin aikakausi on myös tiedon ylikuormituksen aikakausi. Ihmisten päähän virtaa niin paljon tietoa joka ikinen päivä, ja se *ei* ole hyvä asia. Se uuvuttaa aivot ja estää meitä keskittymästä tärkeämpiin asioihin. Niin monet ihmiset ovat henkisesti uupuneita ja kulkevat joka päivä tuskin puoliksi hengissä ja yksi merkittävä syy tähän on se, että heidän aivonsa eivät koskaan lepää. Ne ottavat jatkuvasti vastaan tietoa, mikä saa heidän päänsä uimaan.

Minne tahansa katsookaan, näkee ihmisiä kumartuneina tablettiensa tai puhelimiensa ääressä: ravintoloissa, kadulla kävellessä, rannalla, kaikkialla. Ja tämä pätee myös moniin uskoviin, sillä he antautuvat ajelehtimaan virran mukana. Tämä vaikuttaa uskovan rukouksiin, sillä vaikka hän uskollisesti varaisi joka päivä aikaa yksityiselle rukoukselle, hänen mielensä ui aivan liian usein informaatiotulvassa. Se leikkaa myös hänen rentoutumisaikaansa perheen ja ystävien parissa.

Teknologia etenee hellittämättä kohti sitä, että kaikki ovat entistäkin enemmän "kytkettyjä" toisiinsa. Mutta tällainen teknologia tekee ihmisistä vähemmän älykkäitä, ei enemmän; ja suhteessa siihen, kuinka paljon enemmän he ovat kytkettyjä toisiinsa, he ovat paljon enemmän irrottautuneet todellisesta maailmasta - zombeja, jotka elävät "virtuaalitodellisuudessaan" aivonsa ja aistinsa täysin ylikuormitettuna tiedolla ja kuvilla. Se on jatkuvaa pommitusta. Tosiasia on, että verkottunut maailmamme on tuhoamassa meidät.

Kirjassaan *The Shallows: What the Internet is Doing to Our Brains* Nicholas Carr sanoo, että kaikki tämä teknologia vähentää ihmisten kykyä syvälliseen ajatteluun. Hän havaitsi tämän omakohtaisen kokemuksensa perusteella, kun yritti tehdä tutkimusta kirjaansa varten: hänen huomionsa herpaantui jatkuvasti, koska hän oli niin "kytketty". "Niinpä hylkäsin Facebook- ja Twitter-tilini ja rajoitin sähköpostin käyttöä, joten tarkistin sen vain pari kertaa päivässä, enkä enää 45 sekunnin välein", hän sanoi. "Huomasin, että tällaisilla asioilla oli todella merkitystä."^[6] Hän sanoi, että aluksi hän tunsu itsensä "hämmentyneeksi" yhtäkkisestä verkkoyhteyden puutteesta, mutta parin viikon kuluttua hän pystyi keskittymään yhteen tehtävään kauemmin. Miljoonat muut, jos olisivat rehellisiä, voisivat todistaa tuon hämmennyksen tunteen, kun eivät ole "kytkettyjä". Kuten näitä asioita käsittelevässä DVD:ssä *Digital Cocaine* ^[7] selitetään, elektroniset laitteemme aiheuttavat riippuvuutta, aivan kuten huumeet. Niiden käyttö vapauttaa aivoissa dopamiinia. "Digitaalinen dementia" on Alzheimerin taudin indusoitu muoto lapsissa: he alkavat unohtaa pieniä asioita ja ajan myötä heidän kykynsä säilyttää tietoa heikkenee.

Viidenneksi, internetiä käytetään laajamittaisesti ihmisten terrorisoimiseen niin sanotun häpäisemisen avulla. Jon Ronson kirjoitti kirjan *So You've Been Been Publicly Shamed*, jossa hän

sanoo: "Nämä ovat tavallisia ihmisiä, jotka tekivät virheen - vain nähdäkseen sen julkisuudessa internetissä..... Kun heidän rikkomuksensa paljastuu, kollektiivinen paheksunta kiertää hurrikaanin voimalla ja seuraavaksi vihainen väkijoukko repii heidät hajalle, pilkkaa, demonisoi ja joskus jopa erottaa heidät työpaikastaan. Julkisen häpäisemisen suuri renessanssi on pyyhkäisemässä maamme yli." "Löydämme armottomasti ihmisten vikoja. Määrittelemme normaaliuden rajat tuhoamalla niiden elämän, jotka ovat sen ulkopuolella. Käytämme häpeää sosiaalisen kontrollin muotona."[\[8\]](#) Kuinka totta nämä sanat ovatkaan: "Internet on antanut ihmisille rohkeutta, jota heillä ei olisi koskaan ollut julkisuudessa."[\[9\]](#) Entisaikoina kiusaajat olivat yleensä isoja, kovia, vahvoja poikia tai miehiä - pohjimmiltaan pelkureita, mutta kiusaajia kokonsa ja voimansa vuoksi - nykyään kiusaaja voi olla kuka tahansa netissä mukaan lukien heikot, arat ihmiset, jotka eivät koskaan uskaltaisi kiusata ketään kasvotusten, mutta ovat rohkeita kuin leijonat istuessaan näppäimistönsä takana. "Entisaikojen joukkovalta (mob rule) on ilmennyt verkossa."[\[10\]](#)

Kristitty, sinun ei yksinkertaisesti tarvitse olla verkossa päivän jokainen minuutti ja tunti! Sinun ei pitäisi edes haluta olla. Elämässä on niin paljon muutakin kuin tämä! Oletko internetin käyttösi isäntä - vai isännöikö se sinua? Onko se työkalu vai tyranni? Oletko niin kiireinen "surffatessasi netissä", ettet ole huomannut olevasi itse asiassa netin orja?

Älypuhelimet

Tämän päivän älypuhelimet ovat hämmästyttäviä laitteita ja niistä tulee koko ajan "älykkäämpiä". Mutta kuten kaikkea muuta, niidenkin käyttöä on valvottava asianmukaisissa rajoissa. Niillä voi tuhлата niin paljon rahaa ja aikaa. Useimmat eivät hallitse puhelimiaan, vaan puhelimet hallitsevat heitä. Ihmiset ovat puhelintensa orjia.

Sinun ei tarvitse olla yhteydessä 24 tuntia vuorokaudessa! On traagista nähdä ihmisiä, jotka ovat kämmenestään kiinni puhelimessaan, katse aina alaspäin, tuijottaen pieniä sähköisiä kahleitaan. Tähänkö ihmiset ovat vajonneet - heidän elämänsä on puhelimien hallitsemaa. He odottavat aina seuraavaa tekstiviestiä, he ovat niin omistautuneita typerille kommenteille ja niin paljon muulle, ettei heillä käytännössä ole enää omaa elämää? Katso ihmisiä kadulla, kaupoissa, jopa omissa kodeissaan perheineen: keskustelu keskeytyy jatkuvasti, ihmiset naputtelevat loputtomasti puhelimiaan. Usein ihmiset kuuntelevat vain puoliksi, kun joku puhuu kasvotusten heidän kanssaan; heidän korvansa ja kätensä ovat aina virittyneinä puhelintensa surinaan tai säveliin. Vaikka vanhemmat, lapset tai ystävät olisivat samassa huoneessa heidän kanssaan, he haluavat silti mieluummin "kommunikoida" jonkun muun kanssa kaukana puhelimensa välityksellä. Mikä kumma riippuvuus tämä on, että ihmiset ovat enemmän huolissaan siitä, mitä joku sanoo heille kaupungin tai maan toiselta puolelta, kuin siitä, mitä samassa huoneessa oleva henkilö voi sanoa heille?

Oikea keskustelu on nykyään kadonnut taito. Ihmisistä on tullut typeriä automaatteja, jotka haluavat aina nähdä, mitä joku "ystävä" on twiitannut, tai onko hänestä tykätty, tai kuka on lähettänyt hänelle taas yhden "selfien". Kuinka surullista!

Kuinka riippuvuutta aiheuttavia älypuhelimet itseasiassa ovat? Aza Raskin järjestöstä *Center for Humane Technology* sanoo: "Jokaisen puhelimesi näytön takana on kirjaimellisesti tuhat insinööriä, jotka yrittävät tehdä siitä mahdollisimman addiktoivan, ikään kuin levittäisivät käyttäytymiskokaiinia koko käyttöliittymääsi."[\[11\]](#)

"SecurEnvoy teki kyselytutkimuksen Yhdistyneessä Kuningaskunnassa ja havaitsi, että 66 prosentilla ihmisistä on jokin nomofobian (akronyymi sanoista 'NO Mobile PHOne phoBIA') - toisin sanoen pelko, ettei ole käden ulottuvilla ole kännykkää. Hämmästyttävää on se, että 41% osallistujista myönsi, että heillä on kaksi tai useampia puhelimia vain varmistamaan, että pysyvät yhteydessä."[\[12\]](#)

Tony Reinke'n kirjan *12 Ways Your Phone is Changing You (12 tapaa, joilla puhelimesi muuttaa sinua)* mukaan ihmiset ovat hajamielisiä ja jättävät muut ihmiset huomiotta, erityisesti läheisimmät. He tarkistavat älypuhelimensa 85 000 kertaa vuodessa eli 4,3 minuutin välein.[\[13\]](#)

"Tämä riippuvuus on niin voimakas, että jos vain istuu puhelimen kanssa suurkäyttäjän vieressä, niin se voi vaikuttaa hänen työmuistiinsa ja ongelmanratkaisukykyynsä. Lehden *Journal of the Association for Consumer Research* julkaisemassa tutkimuksessa todettiin, että älypuhelin vaatii käyttäjänsä huomion silloinkin, kun hän ei käytä sitä. Itse asiassa puhelin voi olla sammutettuna ja poissa näkyvistä salkussa, repussa tai käsilaukussa ja se vaikuttaa silti henkilön aivoihin. Adrian Ward, tutkimuksen kirjoittaja ja psykologi [jotkut psykologit saattavat tehdä hyvää tutkimusta siinä missä muutkin ihmiset, vaikka psykologia itsessään onkin falski tiede[\[14\]](#)] joka tutkii kuluttajien päätöksentekoa Teksasin yliopistossa Austin'issa, osoittaa, kuinka voimakas tämä riippuvuus on.

"Ward sanoo: 'Meillä on rajallinen määrä tarkkaavaisuusresursseja ja käytämme osan niistä osoittamaan loput noista resursseista oikeaan suuntaan. Yleensä eri asiat ovat tärkeitä eri yhteyksissä, mutta joillakin asioilla - kuten nimelläsi - on todella etuoikeutettu asema. Tämä idea älypuhelimien suhteen on, että se on koko ajan yhtä merkityksellinen ja saa etuoikeutetun huomiotilan. Tämä ei ole oletus muiden asioiden kohdalla. Tilanteessa, jossa teet jotakin muuta, esim. käytät nimeäsi, on melko todennäköistä, että mikä tahansa, mitä puhelimesi edustaa, on sinulle todennäköisemmin tärkeämpää kuin mikä tahansa, mitä tapahtuu.

"Yksinkertaisesti, addiktoituneille puhelin on yhtä läheinen kuin oma nimi. Siitä on tullut osa heidän identiteettiään. Ja on kuin puhelin huutaisi koko ajan heidän nimeään."[\[15\]](#)

Jokaisen kristityn tulisi rehellisesti kysyä itseltään: olenko riippuvainen puhelimestani? Ja jos olen, niin miksi? Mitä todellista lisäarvoa se tuo elämääni? Käytä sitä, mutta älä väärin. Hallitse sitä, tai muuten se hallitsee sinua.

Ja muista: useimmat riippuvaiset eivät edes tajua olevansa riippuvaisia!

Facebook/Meta

Facebook, eli Meta, kuten se nimettiin uudelleen, on täysin läsnäoleva kaikkialla. Onko syntistä olla Facebook'issa? Ei - ei sinänsä. Jos kristityt voivat käyttää internetiä, he voivat käyttää myös Facebook'ia. Mutta siihen liittyy suuria vaaroja, joista jokaisen sitä käyttävän Jumalan lapsen, on oltava hyvin tietoinen ja varuillaan niiden suhteen.

Ensiksi: kuten internetin käyttö yleensä, myös Facebook'in käyttö muuttuu synnilliseksi, kun se tuhlaa aikaa. Muista, mitä Raamattu sanoo "ajan lunastamisesta" (Ef. 5:16, KJV). Elämä tässä maailmassa on niin lyhyt ja on niin paljon tekemistä, jolla on todella merkitystä:

*Only one life, 'twill soon be past (Vain yksi elämä, joka on pian ohi)
Only what's done for Christ will last (Vain se, mitä on tehty Kristukselle, pysyy).*

Uskovien on käytettävä aikansa huolellisesti eikä tuhlattava sitä joutavuuksiin. On olemassa aika ja paikka oikeutetulle rentoutumiselle, mutta se on pidettävä kohtuuden rajoissa.

Leah Pearlman, entinen Facebook-pomo, joka itseasiassa auttoi luomaan "tykkää"-painikkeen, sanoi vuonna 2018, että hänestä tuli riippuvainen Facebook'in tarjoamasta "validoinnin" tunteesta. Hänen onnellisuutensa alkoi riippua "tykkäysten" ja ilmoitusten saamisesta. Puhuessaan BBC:n Panorama-ohjelmassa *Smartphones: The Dark Side (Älypuhelimet: Pimeä puoli)*, hän sanoi: "Huomasin postatessani jotakin, mitä minulla oli tapana postata, että tykkääjien määrä oli paljon pienempi kuin ennen. Yhtäkkiä huomasin, että olen tavallaan riippuvainen palautteesta. Silloin aloin tajuta, etten ollut varma, oliko se niin terveellistä, että joku muu kontrolloi minua." Hän yritti antaa hatkat Facebook'ille, mutta huomasi, että se oli hyvin vaikeaa. Hän kehotti teini-ikäisiä lähtemään pois sosiaalisesta mediasta. Norman Lamb, Isossa-Britanniassa sosiaalista mediaa koskevaa tutkimusta tekevän tiede- ja teknologiakomitean puheenjohtaja, sanoi: "Leah Pearlman'in

kommentteihin tulisi suhtautua hyvin vakavasti."[\[16\]](#)

Niin monilla Facebook vie ajan. Se on usein ensimmäinen asia, jonka he tarkistavat aamulla, viimeinen illalla ja he menevät sinne monta kertaa myös päivällä – ja miksi? Nähdäkseen, kuka on sanonut ja mitä, kuka on esittänyt alyttömän kommentin jostakin arvottomasta asiasta, kuka on ottanut heihin yhteyttä, tai kuka on "tykännyt" heidän kuvistaan tai lausunnoistaan. Tämä on niin tyhjänpäiväistä veljet! Kuinka moni tunnustava kristitty, joka viettää niin paljon aikaa tyhjäntavoittelussa Facebook'issa, on koskaan lukenut opettavaista hengellistä kirjaa?

Toiseksi: siitä voi niin helposti tulla korvike sille, että kirjoitetaan oikeasti perheelle ja ystäville ja jopa korvike itse ystävyysuhteille. Kun joku "tykkää" sinusta Facebook'issa, onko se todellista ystävyyttä? Nämä samat ihmiset eivät ehkä edes pidä sinusta henkilökohtaisesti! Ihmisistä, jotka eivät aiemmin olleet ystäviäsi, tulee Facebook-"ystäviäsi". Mutta verkko-"ystävä", joka ei ollut ystäväsi reaali maailmassa, eikä ole ystäväsi nytkään, ei ole ystäväsi myöskään verkossa! Jos he eivät tykkää sinusta kasvotusten, miksi luulet heidän "tykkäävän" sinusta Facebook'issa? Monet heistä tulevat Facebook-"ystäviksesi" yksinkertaisesti siksi, että ovat uteliaita ja haluavat penkoa yksityiselämäsi ja nähdä, kenen kanssa olet "ystävä" ja mitä teet. Nämä ihmiset eivät ole ystäviä. He ovat Facebook'in valekavereita, eikä heitä kannata pitää. Todellakin, jos "ystävyyttä" on pelkistetty Facebook'iin, sanalla ei ole enää merkitystä.

Mitä tulee kauan kadoksissa olleiden ystävien löytämiseen Facebook'in kautta, niin on totta, että heidät voi löytää tällä tavoin. Mutta monissa tapauksissa syy, miksi et ole ollut yhteydessä useimpiin niistä, jotka olet ehkä hyväksynyt "ystäviksi" Facebook'issa, on se, että he eivät ole enää ystäviäsi tosielämässä! Onko elämäsi siis todella rikastunut, kun olet ottanut heihin uudelleen yhteyttä?

Seuraavassa humoristinen katsaus käsitteeseen Facebook-"ystävistä", joka osoittaa tämän hulluuden niin hyvin:

Eräs vanhempi kansalainen kirjoittaa: "Niille sukupolveni edustajille, jotka eivät ymmärrä eivätkä pysty ymmärtämään, miksi Facebook on olemassa, kerron, että yritän hankkia ystäviä Facebook'in ulkopuolelta soveltamalla samoja periaatteita. Siksi kävelen joka päivä kadulla ja kerron ohikulkijoille, mitä olen syönyt, miltä minusta tuntuu juuri nyt ja mitä olen tehnyt edellisenä iltana, mitä aion tehdä myöhemmin ja kenen kanssa. Annan näille tuntemattomille valokuvia perheestäni, koirastani ja itsestäni puutarhatöissä, autotallissani puuhastelemassa, maamerkkien edessä seisomassa, ajelemassa ympäri kaupunkia, syömässä lounasta ja tekemässä, mitä kuka tahansa tekee joka ikinen päivä. Kuuntelen myös heidän keskustelujaan, "peukutan" heille ja kerron, että

"tykkään" heistä. Ja se toimii ihan kuin Facebook. Minua seuraa jo kolme ihmistä: kaksi poliisia ja yksi etsivä."

Facebook on myös tehnyt ihmisistä liian laiskoja kirjoittamaan oikeasti oikealle ystävälle, tai edes soittamaan hänelle oikeasti keskustellakseen. Oli kerran aika, kun ystävät kirjoittivat toisilleen pitkiä kirjeitä. Sitten tuli sähköposti ja ystävät käyttivät tätä välinettä pitääkseen yhteyttä, kuten olivat aiemmin tehneet kirjeiden avulla. Todelliset ystävät tekevät niin edelleen, sillä sähköpostissa voi sanoa niin paljon ja lisäksi se on lähes välittömästi lähetettävissä ja vastaanotettavissa. Mutta kun Facebook tuli kuvaan, monista ihmisistä tuli yksinkertaisesti "yhden rivin ystäviä", jotka "keskustelevat" (jos sitä voi sellaiseksi kutsua) lyhyillä lauseilla, jotka eivät ole syvällisiä. Se loi pinnallisten "Hei, mitä kuuluu" -tyyppisten viestien kulttuurin, joka ei ole yhtään sen parempi, kuin kahden kadulla ohi kulkevan ihmisen välinen kiireinen keskustelu. Ihmisistä on tullut niin pinnallisia ja todelliset syvälliset ystävyysuhteet ovat kärsineet.

Facebook'ia voi verrata siihen, että on jatkuvasti jonkin ihmisryhmän seurassa: jos keskustelija käydään aina vain ryhmässä, ryhmä on luonteeltaan sellainen, että se edistää vain hyvin pinnallista ja kevytmielistä "ystävyyttä". Se ei korvaa todellista, syvällistä keskustelua sellaisten ihmisten kanssa, jotka ovat sinulle todella läheisiä. Tällaisia Facebook-"ystävät" ovat suurimmaksi osaksi. Se on verkossa tapahtuvaa ryhmätoimintaa, joka ei korvaa läheisempiä suhteita todellisiin veljiin ja ystäviin.

Kolmanneksi: Facebook on usein pelkkä "tirkistelijän" huipputekninen vastine. Ajattelepa. Miksi ketään kiinnostaisi, mitä se ja se söi aamiaiseksi, tai mitä syö missäkin ravintolassa tietynä hetkenä, tai mitä hänellä on yllään? Ja jos jollakulla on suhdeongelma jonkun toisen kanssa, miksi hän edes tuntisi tarvetta jakaa tällaisia tosiasioita julkisesti kaikkien Facebook-"ystäviensä" kanssa? Onko elämästä tullut näin pinnallista? Jos tämä ei ole triviaalia, niin mikä sitten on? Facebook on kuitenkin täynnä tällaista roskaa. Tällaiset tiedot ovat täysin merkityksettömiä. Se ei tuo mitään lisäarvoa elämään, se on merkityksetöntä, se on hölynpölyä ja lähes tirkistelyä.

Neljänneksi: Facebook on hallitusten massiivinen valvontaväline, jättiläismäinen globaali vakoilujärjestelmä. Ajattele roomalaiskatolista rippituolia: papit kertovat huijatuille seuraajilleen, että rippituoli on yksityinen ja että pappi ei koskaan toista kenellekään, mitä hänen korvaansa puhutaan. Vuosisatojen ajan Rooman rippituoli on kuitenkin ollut maailmanlaajuinen, pahaenteinen tiedonkeruujärjestelmä, suurin tiedusteluverkosto maan päällä! Pahaa-aavistamattomien roomalaiskatolisten yksityiset tiedot ovat löytäneet tiensä Vatikaaniin tämän pahan tiedonkeruujärjestelmän kautta ja näitä tietoja on niin usein käytetty ihmisten kiristämiseen. Juuri tätä on myös Facebook.

Olisi äärimmäisen naivia olettaa, että Facebook'in tietosuojaselosteisiin voi luottaa. Kun paljastui, että Facebook seurasi ja säilytti satojen miljoonien käyttäjiensä internetin selailua myös sen jälkeen, kun he olivat kirjautuneet ulos Facebook-sivustolta, Facebook väitti korjaavansa ongelman; mutta voiko sosiaalisen median jättiläiseen koskaan luottaa?[17]

Samoin olisi äärimmäisen naivia olettaa, etteivät tiedustelupalvelut olisi valjastaneet Facebook'in valtavaa potentiaalista arvoa omiin synkkiin tarkoituksiinsa. Vuosia sitten *Associated Press* paljasti, että CIA:lla oli kokonainen keskus nimeltä Open Source Center, joka oli omistettu Facebook'in ja Twitter'in tarkkailulle. Sen perusti vuonna 2005 Yhdysvaltain kansallisen tiedustelupalvelun johtajan toimisto. CIA väitti seuraavansa vain ulkomaista toimintaa, mutta ei ollut mitään syytä luottaa heihin tässä.

Jos jollakulla on koskaan ollut epäilystä Yhdysvaltain hallituksen osallisuudesta, ainakin Facebookin toiminnassa, niin vuoden 2020 vaalien, jotka toivat kieron Joe Biden'in, olisi pitänyt olla silmienavaaja kaikille oikein ajatteleville. Useiden Yhdysvaltain hallituksen virastojen on osoitettu käyttäneen Facebook'ia Biden'in voiton edistämiseen ja Donald Trump'in demonisoimiseen. Facebook'in johtaja Mark Zuckerberg myönsi yrittäneensä vaikuttaa Biden'in valintaan tukahduttamalla haitallisia tietoja – ja hän teki tämän FBI:n "pyynnöstä".[18] Hän myönsi toimineensa tukahduttaakseen oikeita ja tarkkoja tietoja Biden'in perheen äärimmäisen hämärästä kansainvälisestä liiketoiminnasta.[19] Tämä tukahduttaminen vahingoitti Trump'in presidentinvaalikampanjaa ja auttoi suuresti Biden'ia.

Vuonna 2022 Facebook jäi kiinni niiden henkilöiden yksityisten viestien vakoilemisesta, jotka ilmaisivat hallituksen- tai viranomaisten vastaisia tunteita tai kyseenalaistivat vuoden 2020 vaalit, joissa Trump poistettiin ja Biden tuotiin sisään – ja sitten raportoivat heistä FBI:lle. "FBI:n yhteistyöoperaation aikana joku Facebook'ista liputti punaisella lipulla nämä muka kumoukselliset yksityisviestit viimeisen 19 kuukauden ajalta ja välitti ne muokattuina kotimaan terrorismin operatiiviselle yksikölle FBI:n päämajassa Washington DC:ssä ilman haastetta todistajaksi", sanoi Miranda Devine *New York Post*'ista. Oikeusministeriön sisäinen lähde kertoi hänelle: "Se tehtiin laillisen prosessin ulkopuolella ja ilman todennäköisiä syytä. Facebook toimittaa FBI:lle yksityisiä keskusteluja, jotka ovat ensimmäisen perustuslain korjauksen suojaamia, ilman mitään haastetta." Kaikki kohteet olivat konservatiiveja. FBI myönsi ylläpitävänsä "suhteita" yksityisiin yrityksiin, myös sosiaalisen median jättiläisiin.[20]

Kuvittele, että olohuoneesi seinälle olisi asennettu jonkinlainen valvontalaite, jonka avulla

hallituksen virasto voisi vakoilla sinua ja kaikkea, mitä talossasi tapahtuu 24/7. George Orwell kirjoitti jo vuonna 1949 kirjassaan *Vuonna 1984* juuri tällaisen laitteen luomisesta. Nyt se on täällä! Kyseessä ei ole olohuoneen seinällä oleva monitori, mutta kyse on samasta asiasta. Facebook on globalistien käsissä oleva hienostunut valvontatyökalu. Se on tuhoamassa vähäisenkin yksityisyyden, mitä miljoonien elämässä on jäljellä. Siitä on tullut maailman kattavin tietokanta ihmisistä, heidän suhteistaan, osoitteistaan, sijainneistaan ja viestinnästään. Ja kaikki nämä tiedot ovat hallituksen tiedustelupalveluiden saatavilla.

Jos olet valmistautunut elämään tällaisen valvonnan tai mahdollisen valvonnan kanssa, se on sinun valintasi, ja sanon jälleen, että et tee syntiä pelkästään sillä, että sinulla on Facebook-sivut. Monet kristityt käyttävät sitä evankelioimiseen ja monille yrityksille se voi olla hyvinkin hyödyllinen. Jokaisen uskovan tulisi kuitenkin olla hyvin tietoinen vaaroista ja ryhtyä kohtuullisiin ja järkeviin toimiin suojellakseen itseään, jos päättää käyttää tätä välinettä.

Lapset, tietokoneet ja puhelimet

Kristityt vanhemmat: viettävätkö lapsenne tuntikausia netissä? Altistatte heidät suurelle vaaralle! Oletteko antaneet heille omat kannettavat tietokoneet, tabletit, puhelimet jne. ja jättäneet heidät käyttämään näitä laitteita haluamallaan tavalla ja milloin haluavat? Silloin olette laiminlyöneet pyhän vanhemman velvollisuutenne! Kuten edellä todettiin, internet on erittäin hyödyllinen väline, jos sitä valvotaan huolellisesti, mutta se voi olla myös tappava ansa. Heidän ulottuvillaan on pahuuden, moraalittomuuden, saastan ja väärin oppien maailma, johon aiemmilla sukupolvilla ei koskaan ollut pääsyä, kun olivat lapsia. Veisitkö lapsesi yökerhoon, bordelliin tai väärään "kirkkoon"? Yksikään hyvä vanhempi ei ajattelisi tehdä sellaista. Miksi sitten annatte elektronisen laitteen heidän käsiinsä ja annatte heidän käyttää sitä, niinkuin huvittaa?

Lasten pitäisi saada käyttää internetiä *vain hyvin tiukassa vanhempien valvonnassa* julkisessa osassa asuntoa, jossa heitä voidaan valvoa, ei makuuhuoneen suljetun oven takana ja silloinkin heidän pitäisi käyttää internetiä vain hyvin rajoitetun ajan päivässä ja selkeästi määriteltyyn ja hyödylliseen tarkoitukseen.

Mitä tulee puhelimiin, niin ne voivat tarjota välittömän pääsyn kaikenlaiseen moraalittomuuteen, seksuaalisiin saalistajiin – tuhanteen ja yhteen vaaraan. Mitä ajattelette, vanhemmat? Lapsenne eivät tarvitse, eikä heillä pitäisi koskaan olla, rajoittamatonta ja valvomatonta pääsyä puhelimiin. Muuten olet huolimattomuudellasi ja typeryydelläsi asettanut vääryyden maailman oman lapsesi käsiin.

Ennen murrosikää lapsella ei yksinkertaisesti tarvitse edes olla omaa puhelinta, paitsi hätätilanteita

varten, kun hän on jonkin aikaa erossa vanhemmistaan.

Vuonna 2019 *Common Sense Media* tuotti Yhdysvalloissa tutkimuksen 8-18-vuotiaiden lasten median käytöstä. Tutkimuksen tulokset olivat kauhistuttavia:[21]

Lähes joka viidennellä kahdeksanvuotiaalla oli oma älypuhelin.

53 prosentilla 11-vuotiaista oli oma älypuhelin ja 70 prosentilla 12-vuotiaista.

Teini-ikäiset viettivät keskimäärin 7 tuntia päivässä näytön ääressä; 8-12 -vuotiaat keskimäärin 5 tuntia päivässä.

Lisäksi yhä useammat kasvuikäiset nuoret kärsivät ahdistuksesta, masennuksesta ja kyvyttömyydestä keskittyä. Tätä tragediaa pahensi vielä se, että nämä nuoret lähetettiin psykologeille ja psykiatreille, mikä on huonoin mahdollinen "ratkaisu", sillä psykologia on perkeleellinen petos.[22]

Toisinaan psykologi tietysti havaitsee vaarat, sillä kaikenlaiset ihmiset, myös psykologit, voivat toisinaan tehdä kunnollisia tutkimuksia eri asioista. Tutkimus voi olla järkevää, mutta psykologien ehdottamat ratkaisut ovat ongelma. Tohtori Jean Twenge, psykologian professori San Diego'n valtionyliopistossa Kaliforniassa, Yhdysvalloissa, on yksi tutkimusta tehneistä. Kirjassaan *I Gen (Ensimmäinen sukupolvi)* hän tutkii, miksi "superkytkeytyneet lapset" olivat "vähemmän onnellisia ja täysin valmistautumattomia aikuisuuteen". "I Gen" on nimitys, jota käytetään ensimmäisestä lapsisukupolvesta, joka viettää koko nuoruutensa älypuhelimien parissa, eli vuoden 1995 jälkeen syntyneestä sukupolvesta. Twenge sanoo: "Sillä on ollut heijastusvaikutuksia heidän käyttäytymiseensä, heidän asenteisiinsa..... Teinit viettävät paljon vähemmän aikaa ystäviensä kanssa henkilökohtaisesti...Tämä trendi on jatkunut jo jonkin aikaa, mutta se todella romahti vuosien 2010-11 vaiheilla, juuri kun älypuhelimista tuli hyvin yleisiä..... Teinit, jotka viettävät enemmän aikaa puhelimilla, ovat todennäköisemmin onnettomia ja yksinäisiä ja heillä on enemmän itsemurhan riskitekijöitä." Hän suositteli, että nuorten kännykän käyttö rajoitettaisiin enintään tuntiin päivässä.[23]

On hämmästyttävää, että valtavat määrät vanhempia ovat naivisti vakuuttuneita, että heidän omat lapsensa pystyvät "käsittelemään" ruutuaikaa ja tekemään järkeviä valintoja, rajoittamaan omaa puhelimen käyttöään jne. Asia ei ole näin! Lapset tarvitsevat vanhempien ohjausta, eivät vapautta; heille on asetettava rajoja, koska he ovat liian nuoria ja henkisesti ja emotionaalisesti kyvyttömiä

tekemään tällaisia valintoja itse.

Näiden vaarojen lisäksi toinen suuri ongelma puhelimissa on se, että lapset oppivat löpöttelemään ja juoruilemaan ja viettävät enemmän aikaa lähettäessään tekstiviestejä ystävilleen, kuin omien vanhempiansa kanssa. Jos olet tarpeeksi vanha muistamaan aikaa ennen internettiä ja matkapuhelimia, niin muistelepa omaa lapsuuttasi. Muistatko, kuinka vanhempasi eivät koskaan sallineet sinun istua ja pälpättää tuntikausia puhelimessa ystäväsi kanssa? He olivat oikeassa! Tuhlasit aikaa. Mutta nyt elämme aikaa, jolloin itsekuri ja itsehillintä ovat menneet ulos ikkunasta. Aikaa, jolloin vanhemmat, omista silmissään viisaampia kuin heitä edeltäneet sukupolvet, eivät näe mitään väärää siinä, että antavat lastensa tuhjata arvokasta aikaa turhuuteen. Se on vain yksi osoitus siitä, että yhteiskunta on menettänyt kiinnekohtansa, ei aseta lapsille mitään rajoja eikä sääntöjä, ei opeta itsehillintää ja kasvattaa hemmoteltuja, itsekeskeisiä, kaikkietäviä, ylimielisiä, "haluan kaiken ja haluan sen nyt" -nuoria.

Ja pelaavatko lapsesi loputtomasti videopelejä? Yksinkertainen kysymys teille: miksi? Mitä mahdollista tarkoitusta ne palvelevat? Ne tuhlaavat aikaa. Ne saavat heidän aivonsa surkastumaan. Oli aika, jolloin lapset leikkivät ulkona polkupyörällä, tai jos leikkivät sisällä, he pelasivat järkeviä ja kunnollisia pelejä, tai heille annettiin kotitöitä. Ei enää! Nyt he istuvat kuin narkkarit ja pelaavat järjettömiä videopelejä. Monet heistä ovat digitaalisia narkkareita, laiskoja vetelehtijöitä, joiden keskittymiskyky on korkeintaan muutama sekunti. Ja vaikka on olemassa muutamia kunnollisia videopelejä, monet muut tutustuttavat lapset asioihin, joilla heidän nuorta mieltänsä ei pitäisi koskaan täyttää. Emme saa kaunistella näitä asioita: te vanhempina petätte lapsenne ja olette tottelemattomia Herralle, jota tunnustatte rakastavanne ja palvelevanne.

Mutta tietysti, jos vanhemmat eivät näytä esimerkkiä, lapset huomaavat nopeasti, miten tekopyhiä he ovat!

Lapset: Valitettavasti tyhmempiä, ei älykkäämpiä

Hyvät vanhemmat: älkäämme kuunnelko tätä hölynpölyä siitä, että nykypäivän lapset ovat älykkäämpiä kuin aiemmat sukupolvet. Eivät he ole. Itse asiassa digitaalisella ajalla on ollut päinvastainen vaikutus lapseen. "Älypuhelinien jatkuva käyttö (sen lisäksi, että se vähentää jatkuvan käyttäjän älyllistä kapasiteettia) vähentää dramaattisesti myös nuorten sosiaalisia vuorovaikutus- / kommunikaatiotaitoja. Heidän kommunikaatiotaitonsa ovat todellakin romahtamassa. Monet vempaimiinsa koukussa olevista pystyvät tuskin käymään älykästä keskustelua aikuisen kanssa - ja tämä pätee erityisesti miljooniin millennialisiin (syntyneet 1980-1990 luvuilla)..... Lyhyesti sanottuna, kokonainen sukupolvi on typeröitymässä kännykkä- ja some-riippuvuutensa vuoksi."[\[24\]](#)

Mark Bauerlein, englantilainen professori, kirjoitti kirjan *Tyhmin sukupolvi: Kuinka digiaika tylsistää nuoria amerikkalaisia ja vaarantaa tulevaisuutemme*. Otsikko olisi aivan oikea, jos se sanoisi, että digiaika tylsistää nuoria kaikkialla maailmassa, ei vain Amerikassa. Ajattelepa seuraavaa, joka on otettu lehdestä *The McAlvany Intelligence Advisor* maaliskuulta 2010 ja jossa tiivistetään joitakin kohtia Bauerlein'in kirjasta:[25]

"Yksi kirjan *The Dumbest Generation* pääkohdista on se, miten tietokoneiden, tekstiviestien, blogien ja muiden laitteiden käyttötaidot sekoitetaan usein viisauteen ja älykkyyteen. Twitter-taitojen rinnastaminen aivokapasiteettiin on enemmän kuin omenoiden ja appelsiinien vertailua. Jopa sähköiseen sukupolveen kuuluvat, tunnustavat joskus puutteensa perustaidoissa.

"Päälle 20-vuotias postittaja USA Today'n Generation Next -blogilla kiteytti ongelman. Hän kirjoittaa: "Nykypäivän nuoret eivät kärsi lukutaidottomuudesta, he kärsivät vain sähköisestä lukutaidosta. Emme osaa tavata emmekä tiedä synonyymejä, koska niiden tarve on vähentynyt. Kuka fiksu ihminen nyt käyttäisi tuntikausia sellaisten sanojen opetteluun, jotka saa napin painalluksella? Spellcheck osaa tavata. Shift + F7 antaa synonyymit. Mitä vikaa on siinä, että luottaa johonkin, joka on täysin luotettava?"...

"Mitä tapahtuu henkilölle, joka on ilman kannettavaa tietokonettaan, kun sitä korjataan, tai mitä tapahtuu, jos hänen on käsiteltävä jotain, joka edellyttää muita taitoja?" Jos hän ei ole koskaan oppinut oikeinkirjoitusta tai käyttämään kieltä syvällisesti, nämä heikkoudet paljastuvat varmasti ratkaisevina hetkinä. Kasvotusten tapaamiset voivat olla erityisen kiusallisia elektroniikan neropatille, jolla on ammottavia puutteita muilla osa-alueilla (kuten sosiaaliset taidot, jalkeilla ajattelemisen tai nopeiden harkittujen päätösten tekeminen)."

"Huolimatta viime vuosien tietoräjähdyksestä, 'tämän päivän amerikkalaiset nuoret eivät ole oppineempia tai taitavampia kuin edeltäjänsä, eivät tietävämpiä, sujuvampia, ajantasaisempia tai uteliaampia, paitsi nuorisokulttuurin materiaalien osalta', Bauerlein totesi. 'He eivät tiedä enemmän historiasta tai kansalaistaidoista, taloudesta tai luonnontieteistä, kirjallisuudesta tai ajankohtaisista tapahtumista. He lukevat vähemmän itsenäisesti sekä kirjoja että sanomalehtiä...!'

"Mitä nuorilla tekniikan ystävillä on näytettävänään kaikista verkossa vietetyistä tunteista?" Kuten Bauerlein huomauttaa, nykyaikainen elektroniikka antaa tälle sukupolvelle mahdollisuuden irrottautua ja välttää yhteydenpitoa omiin vanhempaisiin ja muihin vanhempiin henkilöihin.

"Loputtomat tunnit Facebook'issa ja Twitter'issä ruokkivat vain itsekeskeistä pakkomieltä alati muuttuvaan nuorisokulttuuriin ja seurusteluun. Aika, joka voitaisiin käyttää valtavan määrän todellista tietoa saavuttamiseen verkossa, käytetään sensijaan loputtomiin ja älyttömiin keskusteluihin (jotka ovat usein täynnä huonoa oikeinkirjoitusta, virheellistä kielioppia ja kiroilemista)."

Se, mitä on kutsuttu "digitaaliseksi dementiaksi" lapsilla, on todellinen vaara. Lapset, jotka ovat riippuvaisia digitaalisista laitteistaan, alkavat unohtaa pienet asiat ja ajan myötä heidän kykynsä säilyttää tietoa itseasiassa heikkenee. Sitä voidaan kuvata lasten Alzheimerin taudin aiheutetuksi muodoksi. Lisäksi lapset kyllästyvät nyt erittäin nopeasti, koska ovat tottuneet olemaan jatkuvasti "viihdytettynä" ja huvitettuna digitaalisilla pikajutuilla. He kyllästyvät käyttämään aivojaan matematiikkaan, historiaan tai biologiaan, joten he lähettävät jatkuvasti tekstiviestejä ystävilleen, tai katsovat, kuka on "tykännyt" heistä tai jostakin heidän selfiestään jne.[26] He ovat helposti hajamielisiä, koska heitä häiritään jatkuvasti.

Ei, digiajan sukupolvi ei ole älykkäämpi kuin aiemmat sukupolvet. Itseasiassa asia on aivan päinvastoin. Seuraava on otettu samasta *The McAlvany Intelligence Advisor* -lehden numerosta, sillä se tiivistää täydellisesti sen tosiasian, että digiajan sukupolvi ei ole aiempia sukupolvia älykkäämpi ja itseasiassa se on jopa vähemmän älykäs, kuin aiemmat sukupolvet. Se on otsikoitu *Who's the Dummy (Kuka on tyhmä)?* Muistakaa, että se on kirjoitettu vuonna 2010. Se on erinomainen:

"Media ja koulutuslaitokset tunnetusti julistavat usein, että nykyinen nuorten aikuisten sukupolvi on "paras ja älykkäin", mitä on koskaan ollut olemassa. Kestääkö tämän omahyväisen keskinäisen ihailun yhteisön hypetyksen vertailun yli vuosikymmenten? Missä seisovat nykyiset alle 30-vuotiaat, kun on kyse käytännön taidoista ja kyvystä selviytyä vastoinkäymisistä?"

"Otetaanpa pari 23-vuotiasta eri vuosikymmeniltä. Jason on vastavalmistunut yliopistosta, kun taas Vernon asuu Nebraskan maaseudulla noin vuonna 1931. Puolitoista vuotta lukiota riitti Vernonille, että hän oli perheensä koulutetuin jäsen.

"Koska hänen muodollinen koulutuksensa on niin paljon Jasonia vähäisempi, monet sanoisivat, että maalaispoika on jo hävinnyt kilpailun. Mutta tämä on vasta ensimmäinen erä pelissä.

"Ajanvietto koulussa ja koulutuksen saaminen eivät aina ole sama asia. Vernon'in koulunkäynti yksihuoneisessa koulutalossa, jossa on muutaman kymmenen teoksen kirjasto, saattoi antaa

hänelle luetun ymmärtämisen tason, joka vastaa Jason'in tasoa, tai jopa ylittää sen.

"Emme väitä, että Vernon on nero. Hän on aikansa ja maantieteellisen sijaintinsa keskivertotuote. Se tarkoittaa, että hän pystyy tekemään 12-tuntisia työpäiviä ruikuttamatta ja osaa kasvattaa suoramyyntiviljelykasveja, hoitaa suuren puutarhan, sekä hoitaa ja teurastaa karjaa.

"Vernon osaa myös korjata melkein mitä tahansa aina aitojen pystyttämisestä perheen T-Fordiin vuosimallia 1922. Jason'in taidot sensijaan suuntautuvat vahvasti videopeleihin ja satunnaisten lyhytelokuvien luomiseen YouTubeen." Vaikka Jason on riittävän hyvässä fyysisessä kunnossa, hän läkähtyisi nopeasti, jos hänen täytyisi heitellä heinäpaaleja tai lapioida lantaa, kuten Vernon tekee säännöllisesti.

"Työstä puheen ollen, Vernon'illa voi mennä viikkoja ja kuukausia odottamatta kohteliaisuuksia. Jason'in hauras ego (pitkälti ajan tuote) vaatii jatkuvaa silittelyä. Kumpi on paremmin varustautunut selviytymään todellisesta elämästä?"

"Vernon elää vähällä ja valittamatta. Hän arvostaa todella jokaista pientä lahjaa tai vaatimatonta taloudellista bonusta. Jason ei jaksa päivääkään kauempaa tuhlaamalla rahaa (joskus vanhempiensa ansaitsemia rahoja) ylihintaisiin vaatteisiin, neljän dollarin maitokahveihin ja uusimpaan tekniseen vekottimeen. Tällä kyllästyneellä nuorella miehellä on narsistinen oikeutuksen tunne, joka on vaarallinen sellaiselle, joka koulun lopetettuaan on yhä työtön ja jolla on lähes \$20 000 opintolainaa ja luottokorttivelkoja.

"Alle vuoden naimisissa olleet Vernon ja hänen vaimonsa Ida odottavat ensimmäistä lastaan. Vapaa-ajallaan Vernon valmistaa vauvan kehdon ja muita yksinkertaisia ja tukevia huonekaluja. Sen lisäksi, että Jason osaa suunnitella näyttävän näköisiä verkkosivuja, hänen käytännön taitonsa ovat lähes olemattomat.

"Annamme Jason'ille selkeän etulyöntiaseman hienostuneisuudessa ja maailmankatsomuksellisuudessa. Sen lisäksi, että Jason on taitava modernin elektroniikan kanssa, hän on ollut tekemisissä kymmenistä eri kulttuureista tulevien ihmisten kanssa ja hän on käynyt Euroopassa ja Meksikossa.

"Vernon ei ole käynyt kauempana kuin sadan mailin päässä kotoaan. Se oli lyhyt kuherruskuukausi Omaha'ssa. Hänen kosketuksensa 'ulkopuolisiin' on rajoittunut St. Louis'ista tulleeseen hyvin pukeutuneeseen myyntimieheen, joka kulki kaupungin kautta ja kulkuriin, joka on teki päivän töitä

tilalla.

"Nykyinen talouden taantuma yhdistettynä teknologiatyöpaikkojen massavientiin Intiaan on murskannut Jason'in toiveet löytää työtä valitsemallaan alalla. Hän ottaa vastaan satunnaisia freelance-tehtäviä, mutta Jason'in ego ja kyvyttömyys ymmärtää aikoja ovat estäneet häntä harkitsemasta muita vaihtoehtoja. Hän kieltäytyy hakemasta pienipalkkaista työtä keinona ansaita rehellistä rahaa, kunnes jotakin parempaa avautuu ja hänen hemmottelevat vanhempansa kieltäytyvät painostamasta ainoaa lastaan.

"Koska Vernonin perheessä on kaksi veljeä ja kolme sisarta, hän tietää, etteivät äiti ja isä voi eivätkä tule tukemaan häntä. Hän auttaa maatilalla ja pyrkii löytämään muita töitä, mitä vain suuren laman aikana löytyy. Hänen vanhempi veljensä Chester - seitsemäsluokkalainen koulupudokas - tekee Vernon'ille joskus puusepäntöitä.

"Huolimatta vähäisestä koulunkäynnistään Chester osaa keksiä ja tehdä tarjouksia töistä pelkillä aivoillaan, mittanauhalla, kynällä ja paperilla. Missä olisi 21. vuosisadan yliopistosta valmistunut Jason ilman laskinta?

Liha oli kallis hyödyke 'törkyisellä 30-luvulla (dirty thirties)' ja Vernon voi ottaa kolme luotia ja kertalaukaistavan Stevens 22 -kiväärinsä ja tuoda kotiin yhtä monta oravaa tai kania. Joskus ruokapöytään päätyy myös istuva fasaani. Ase on Vernonin arvokas omaisuus.

"Jason on ehdollistettu ja aivopesty suhtautumaan aseiden omistamiseen kielteisesti. Se ei estä häntä viettämästä lukemattomia tunteja ampumalla laumoittain zombeja, ninjoja, mutantteja ja muita kuvitteellisia roistoja videopeleissä, jotka ovat täynnä fantasiaa ja joilla ei ole mitään tekemistä ampuma-aseiden käytön todellisuuden kanssa.

"Jos tarvitsisit apua tai joutuisit palkkaamaan luotettavan työntekijän, olisiko "koulutettu" moderni teknikko vai maaseudun lukion keskeyttäjä valintasi? Talouden taantuman ja epävakauden aikana menneisyyden käytännöllinen ajattelutapa ja taidot voivat helposti voittaa uusimpien vempainten ja elektronisten lelujen tuntemuksen."

Tarvitsemme todellakin teknikkoja tässä modernissa ajassa. Tietokoneet ovat erittäin hyödyllisiä ja tekniikan osaajat välttämättömiä. Yllä olevan artikkelin pointti on kuitenkin selvä: tietokonetaidot ovat vain yksi osaamisalue, eivätkä ne tee nuorista älykkäämpiä kuin ne, joilla sen sijaan on muita taitoja, tai aiempien sukupolvien nuoret, jotka eivät tienneet mitään tietokoneista, mutta paljon

todellisesta maailmasta.

Huivitamme itsemme hengiltä

Erinomaisessa kirjassaan [*Huivitamme itsemme hengiltä: Julkinen keskustelu show-bisneksen aikakaudella*](#), joka tutkii "sähköisen median syövyttäviä vaikutuksia demokraattiseen yhteiskuntaan", Neil Postman vertaili synkkiä ja kylmääviä teoksia: George Orwell'in "Vuonna 1984" ja Aldous Huxley'n "Uljas uusi maailma". Hän kirjoittaa:

"Orwell varoittaa, että ulkoisesti pakotettu sorto voittaa meidät, mutta Huxley'n näkemyksen mukaan mitään Isoa Veljeä ei tarvita riistämään ihmisiltä heidän autonomiansa, kypsyytensä ja historiansa. Hän näki sen, että ihmiset alkavat rakastaa sortoaan, ihailla teknologioita, jotka tekevät tyhjäksi heidän kykynsä ajatella.

"Orwell pelkäsi niitä, jotka kieltäisivät kirjat. Huxley pelkäsi sitä, ettei olisi mitään syytä kieltää kirjaa, koska kukaan ei haluaisi lukea sellaista. Orwell pelkäsi niitä, jotka riistäisivät meiltä tiedon. Huxley pelkäsi niitä, jotka antaisivat sitä meille niin paljon, että meistä tulisi passiivisia ja egoistisia. Orwell pelkäsi, että totuus salattaisiin meiltä. Huxley pelkäsi, että totuus hukkuisi merkityksettömyyden mereen. Orwell pelkäsi, että meistä tulisi vangittu kulttuuri. Huxley pelkäsi, että meistä tulisi triviaali kulttuuri.....Kuten Huxley huomauttaa teoksessaan *Brave New World Revisited*, että tyrannian vastustamiseksi aina valppaina olevat kansalaisvapauden kannattajat ja rationalistit 'jättivät ottamatta huomioon ihmisen lähes loputtoman halun häiriötekijöihin.' Orwell lisäsi, että vuonna 1984 ihmisiä hallitaan aiheuttamalla kipua. Huxley'n uljaassa uudessa maailmassa heitä hallitaan tuottamalla mielihyvää. Lyhyesti sanottuna Orwell pelkäsi, että se, mitä vihaamme, tuhoaa meidät. Huxley pelkäsi, että se, mitä rakastamme, tuhoaa meidät."[\[27\]](#)

Postman ilmoitti, että hänen kirjansa käsitteli mahdollisuutta, että Huxley, ei Orwell, oli oikeassa. Todellisuudessa molemmat miehet näkivät oikein tietyt tulevaisuudessa tapahtuvat asiat, joten molemmat teokset ovat osittain toteutuneet tai toteutumassa. Heidän pelkonsa ovat toteutuneet. Joissakin osissa maailmaa Orwellin painajaismainen visio on hallitseva, toisissa Huxleyn; monissa on kyse näiden kahden yhdistelmästä. Nämä miehet eivät olleet kristittyjä, mutta he olivat tarpeeksi kaukonäköisiä nähdäkseen, mitä oli tulossa ja varoittivat siitä. Huxley oli hyytävän oikeassa uskoessaan, että tulisi päivä, jolloin ihmiset palvoisivat teknologiaansa siinä määrin, etteivät enää kykenisi ajattelemaan kriittisesti, eivätkä haluaisi lukea kirjoja, vaan istuisivat mieluummin passiivisesti television tai tietokoneen ääressä ja keskittyisivät pikkuseikkoihin, jotka vievät huomion todellisuudesta. Tuo päivä on tullut! Tämä kuvailee tarkasti länsimaiden ihmisten suurta enemmistöä tänä päivänä.

Johtopäätös

Kristittyinä voimme toki käyttää tietokoneita, internetiä, älypuhelimia ja muita korkean teknologian vallankumouksen välineitä. Ne voivat olla hyvin hyödyllisiä, kun niitä käytetään viisaasti. Viisautta niiden käytössä on kuitenkin suurimmalla osalla puutteellista, myös kristityiksi tunnustautuvilla. Näillä asioilla on paikkansa, mutta uskovan on oltava hyvin varovainen ja suuresti rajoitettava niiden käyttöä.

Totelkoon Herran kansa Sanaa (1.Kor.7:29-31): käyttäen, mutta ei väärinkäyttäen maailman luvallisia asioita! Pidä kaikki asiat oikeassa tasapainossa ja perspektiivissä, lunasta aika, äläkä anna minkään häiritä ja siten viedä pois tärkeimmistä asioista: päivittäinen yksityinen rukous ja Raamatun tutkiminen, perhehartausta, terve kristillinen kirjallisuus sekä pyhien yhteydessä ja Herran palveluksessa vietetty aika.

